

partenerii de sex... Apropo, de unde știți că-mi plac „picturile de gang”? Așa e. Uneori la fel de mult ca un Arnold Böcklin sau un Félicien Rops. Excluz Dalí.

Toate ca toate, dar nu-l pot localiza pe Freddy Mercury în **Job**. Sper, totuși, că nu tot ce e travestit vă duce cu gândul la el! Pentru că, în acest caz, o să-l căutați cu disperare în inocente

comedioare franțuzești. *Peine perdu*. „Citiseam lucruri foarte bune despre R.A. Acesta e primul spectacol al său pe care îl văd. Și nu înțeleg. Dar poate că, după ce se liniștește, după ce îi trece, se apucă de făcut teatru (...).” Cam așa vă încheiați articolul, dragă domnule Ornea.

S-ar putea să vă dezamăgesc încă o dată spunându-vă că, prin tot ce fac,

doresc mult să NU mă liniștesc, să NU îmi treacă și să NU mă apuc de făcut (ceea ce presupun că înțelegeți prin) teatru. Așadar, e posibil ca singura soluție să fie alta (vă las s-o bănuți, poate așa n-o să mă mai acuzați de lipsă de mister).

Cu multă prietenie,

Radu Afrim

Vasile Toma: „Regia e o profesie mai comodă”

S-a născut la 15 octombrie 1968, în comuna Delești, județul Vaslui ● În 1994 a absolvit Facultatea de Arte - secția Actorie a Universității Ecologice din București (clasa prof. univ. Mihaela Juvara) ● 1994-1995 - angajat la Teatrul „Sică Alexandrescu” din Brașov ● Din 1996 - angajat la Theatrum Mundi ● Roluri în **Doi tineri din Verona** după W. Shakespeare, regia: Cătălin Naum, **Emanciparea prințului Hamlet** de Alina Mungiu-Pippidi, regia: Mihai Lungeanu (Teatrul „Nottara”), **Doamna Bovary sunt ceilalți** de Horia Gârbea, regia: K. Wiedemann (Teatrul Levant) ● A regizat spectacolele **Buzunarul cu pâine** de Matei Vișniec (Fundatia Antigona), **Păcală și Popa** (Teatrul Național din Timișoara), **Tanța și Costel** de Ion Băieșu (Teatrul Dramatic din Galați), **Un bărbat și mai multe femei** de Leonid Zorin (Teatrul Evreiesc de Stat).

Întâlnirea mea cu teatrul s-a produs într-un mod destul de bizar. Ea se datorează unui om pe care l-am cunoscut cu mult timp în urmă, la Reșița: Vasile Nedelcu, „coborîtor” din „Pod”.

Erai muncitor într-o uzină reșițeană, când ai descoperit teatrul...

Da, și îndată ce s-a întâmplat asta m-am înscris la Seral, pentru a putea absolvi liceul. L-am cunoscut, apoi, tot prin intermediul lui Vasile Nedelcu, pe domnul Cătălin Naum. Puțină lume știe cum se petrec lucrurile la „Pod”. Acolo, selecția este absolut naturală. Cine se acomodează „legilor nescrise” rămâne, cine nu, pleacă. Nu trec mai mult de două luni și știi exact dacă ai ce căuta pe scenă. Pe urmă, publicul, format din elevi și studenți, este foarte exigent.

Reacțiile lor sunt evidente chiar în timpul reprezentației: ascultă în

tăcere - e semn bun; fac zgomot sau pleacă ostentativ...

Ai încercat la A.T.F. ...

Da, cu oarecare succes. Am ajuns cu bine până la ultima probă, când, ghinion, am făcut un abces dentar. Asta m-a scos din cursă. Un an mai târziu, comisia se schimbă, avea, probabil, alte pretenții. Am căzut la proba a doua. M-am hotărît să nu mai încerc acolo niciodată. Am fost dezamăgit, însă m-am ambiționat și am dat examen de admitere la Universitatea Ecologică.

Ce înseamnă pentru un om sărac a fi student la o facultate particulară?

Sacrificii, nesiguranță, dar și unele satisfacții. E adevărat că trebuia să muncesc noaptea pentru a mă putea întreține. Am avut, însă, și noroc: am făcut figurație în **Trilogia antică**, fapt care mi-a permis nu doar să colind lumea, ci și să mai pot aduna niște bani cu care, mai apoi, mi-am plătit taxele școlare.

Apoi ai luat un premiu important la Costinești, chiar în anul când ai absolvit facultatea.

De fapt, Gala Tănărului Actor a însemnat pentru mine adevăratul examen de licență. Nu știu ce spun colegii mei, însă pentru mine Costinești a fost o rampă de lansare. Ne-am întâlnit, acolo, absolvenții ai mai multor școli din țară, de stat și particulare. Ne-am putut cunoaște, ne-am putut întrece cu onestitate. De aceea, premiul mi-a dat mai multă încredere. Dovedeam, în felul acesta, că nu contează ce facultate termini, dacă e de stat sau particulară, ci că importante sunt talentul, dăruirea și ceea ce ai reușit să acumulezi în cei patru ani de învățatură.

N-ai fost complexat, totuși, de faptul că ai absolvit o școală particulară?

Doar în timpul studenției. Dar nici atunci nu era tocmai un handicap, era mai mult teama că aș putea fi privit altfel decât absolvenții unei facultăți de stat. Lucru nefondat, de vreme ce, îndată după premiul obținut la Costinești, m-am prezentat la audiția atelierului condus de Andrei Șerban, ce urma să aibă loc la Arad. Au fost trei sute de candidați. M-am clasat între primii opt. „Lup-tând” cot la cot cu actori din diverse generații, absolvenți ai diferitelor școli. A fost tot un fel de examen. Extrem de dificil, și diferit de cele din școală. După atelierul de la Arad am fost angajat la Brașov. Am văzut, atunci, cum este să locuiești în cabina unui teatru. Mare lucru însă n-am făcut acolo și, după un an și jumătate, m-am întors în București. Șase luni am fost paznic de noapte. Apoi am dat concurs la Theatrum Mundi. L-am luat și dintr-o dată am simțit cum lucrurile se așază. În Capitală te miști mai ușor, afli de o audiție, mai faci o reclamă, o figurație într-un film... Așa am ajuns să joc în trei spectacole la Teatrul „Nottara”, într-unul la „Levant”. Cu fiecare rol, oricât de mic, câștigi experiență. Mărturisesc că am avut parte și de pauze între două spectacole, care mie mi se păreau uriașe. Așteptam... Așteptam... Răbdarea mi se tocea. Așa că am propus

unui coleg, Ion Grosu, să facem împreună un spectacol. E vorba de **Buzunarul cu pâine** de Matei Vișniec. Ne-am înțeles bine. Spectatorii păreau mulțumiți și asta ne dădea speranțe.

Și asta te-a făcut, probabil, să îndrăznești din nou.

Așa e. Am pregătit pentru Gala Tănărului Actor un fragment din **Tanța și Costel** de Ion Băieșu, având-o ca parteneră pe Tania Popa. Am luat amândoi câte un premiu, ea - premiul I, eu - un premiu special al juriului.

Realizările tale ca regizor te îndeamnă să te apropii mai mult de această profesie?

Nu știu exact. Mă incită, ce-i drept. Cred, însă, că profesia de actor este mai complexă. Presupune un permanent antrenament cu trupul tău, cu

util să faci asistență pe lângă un regizor important decât să te duci la cursuri. Iar cultura, cu adevărat necesară, poți s-o acumulezi și singur.

Da, dar va trebui să te impui în fața actorilor.

Va trebui doar să-i convingi să caute împreună cu tine drumul, cheia spectacolului. Dacă îți este clar de unde vii și către ce te îndrepti, spectacolul se poate face. Restul e vorbărie.

Cum este să fii înăluntru lucrurilor, ca actor, și la marginea lor, ca regizor?

Foarte complicat. O dată, pentru că îți vine mai greu să-ți convingi partenerul de necesitatea unui demers, tu fiindu-i și coleg de scenă, și, a doua oară, pentru că îți vine mai greu să privești totul cu detașare. Ideal ar fi să ai posibilitatea de a înregistra pe videocasetă fiecare repetiție, ca s-o

În Păcala și Popa

vocea ta. Presupune concentrare și, dacă te respecti cu adevărat, și documentare. Dacă încalci astfel de reguli, vei claca exact atunci când nu te aștepti.

Și crezi că regia este o profesie mai ușoară?

Nu mai ușoară, dar mai comodă. Sigur că presupune mai multă documentare, mai multă imaginație, dar nu și efortul continuu de a te menține fizic în formă. Nu cred că pentru regia îți trebuie neapărat o școală, fiindcă nimeni nu îți poate oferi talent. Îl ai sau nu îl ai. Restul ține de o experiență dobândită în timp. E mai

poti studia mai pe urmă. Așa, merg mai mult pe intuiție, pe încrederea în parteneri. Le simt pulsul. De cele mai multe ori reacțiile lor la o sugestie a mea mă avertizează.

E greu să fii actor sau regizor la început de drum, azi, în România?

Foarte greu. Noi trebuie nu doar să urcăm pe scenă, ci și să alergăm după sponsori, să-i convingem pe actori să joace mai mult de dragul artei și puțin de tot pentru bani. E obositor. Noroc că speranța renaște în fiecare dimineață.

Cum vezi relația cu artiștii din alte

generații? La modul ideal? Ca pe o relație de ocrotire, de creștere a celor tineri.

Dar practic ai simțit asta?
Nu. Și nu din lipsă de comunicare

între generații, ci din teama celor mai vârstnici că am putea dori să le luăm locul. Or, nimeni nu dorește să se întâmple asta. În teatru e nevoie de actori de toate vârstele. Pe de altă parte, și directorii, și actorii mai în

vârstă se bat cu pumnul în piept că-i ajută pe tineri. Concret, însă, nu se întâmplă nimic. Cel mult suntem priviți cu indiferență.

Marinela Țepuș

Mihaela Teleoacă: „Un șir de surprize“

Mihaela este o actriță cu totul aparte; seamănă cu Giulietta Masina, are o personalitate puternică și, poate, cel mai frumos trup pe care l-am remarcat (eu, cel puțin) pe scenă. Aceste trăsături au constituit un avantaj pentru rolul care i s-a potrivit pe deplin, la Teatrul de Comedie – Giannina, din **Căsătorie în stil olandez**. Felul în care și-a construit personajul se datorează și celei care a distribuit-o, regizoarea Alice Barb, dar, mai ales, actriței: e plină de naturalețe, posedă și energie, și posibilități vocale și coregrafice.

Am căzut, cu 5,41, în 1989, când dădeam examen de admitere la Institut a treia oară. Dar a venit Revoluția, și primii doi de sub linie, eu și George Ivașcu, am fost admiși, pentru că s-au suplimentat locurile. Din acest motiv, am fost considerați, toată studentia, „cabotini”. Eu eram însărcinată în patru luni, mă căsătorisem, dar, când am primit

(telefonic) vestea intrării la facultate, am fost atât de fericită, încât nici nu m-am gândit să-mi amân anul. În general, viața mea a însemnat un șir lung de surprize. Sunt „Fecioară”, cu ascendent în „Taur” (o nenorocire!), născută la Bacău și purtată pe toate drumurile țării din cauza profesiei tatălui meu – ofițer de carieră. Ne-am mutat, pe când eram în clasa I, la București, undeva prin Balta Albă, pentru că ai mei își doreau să-mi fac studiile în capitală. Când eram în clasa a V-a, ne-am mutat într-un cartier mai select, Drumul Taberei. Mă pregăteam pentru un liceu cu profil de științele naturii. Am terminat Liceul de chimie industrială, cu specializarea operator chimist. Trebuia să dau examen la Medicină, dar nu eram făcută pentru chirurgie; îmi tremurau mâinile, așa că, în ciuda faptului că părinții plăteau meditații la chimie, fizică și anatomie, am renunțat, pentru că, la o... „Cântarea României”, făcusem furori cu poezia Otiliei Cazimir „Poză veche”. Prima dată când am dat la Teatru, am căzut cu brio. Mă pregătisem cu Ileana Cârstea Simion, profesor defectolog, la care țineam enorm, cu care făceam exerciții de respirație. Din 1988, am început să mă pregătesc cu Mihaela Juvara. Această trecere a constituit un șoc pentru mine, avea cu totul alt

stil, foarte sever. Odată, chiar m-am lovit cu tigaia în cap. Din cauza ei, m-am înrăit. Am căpătat o doză de „nesimțire” care a fost determinantă pentru reușita mea în viață. Nu eram obișnuită să mă dau în spectacol, n-am fost niciodată o „femeiușcă”, nu mă machiez nici acum (decât la ocazii speciale), am același păr galben (spre alb) de ani de zile. Am fost educată militară, nu mergeam la banchete, la serate, la ceaiuri... Dar, după ce mi-am dat seama ce vreau într-adevăr să devin, m-am aruncat singură „în față”. Am avut, în clasa a XI-a, un rol episodic în **Liceenii**, apoi unul principal, în **Un studio în căutarea unei vedete**, tot în regia lui Nicolae Corjos, datorită căruia am ajuns „mascota” studioului Buftea... Învățasem, între timp, de la Sanda Manu că „teatrul e mirare”. Ultimul examen de admitere, însă, a fost un adevărat calvar: s-a produs o pană de curent, profesorii m-au pus să continui lângă fereastră. Ce putea fi mai rău? Poate, un cutremur! A fost cel mai bun examen al meu. Și lucrurile care mi s-au întâmplat în viață au venit tot așa, când nu mă așteptam. Ca și căsnicia (pe fostul meu soț l-am cunoscut în timpul filmărilor la **Un studio...**, era coregraf, cu 16 ani mai mare decât mine). Bune sau rele, mi le-am asumat din plin pe toate. Am făcut teatru, film, televiziune, *casting*. Am fost vocea purcelușului Babe, în varianta românească. Iubesc foarte mult copiii, am o fetiță de 10 ani, iar rolul din **Căsătorie în stil olandez** cred că m-a pus în valoare. De aceea, mă pot considera mulțumită profesional. Altfel, iubesc oamenii, viața și toate lucrurile noi care mi se întâmplă. Anul acesta am învățat să schiez.

A consemnat
Ioana Florea